

midtvejs standsede han med et voldsomt Ryk og gjorde et nyt Forsøg paa at besinde sig. Han sagde til sig selv, at nu galdt det om at være fuldkommen rolig og vise sig Situationen overlegen. Frem for alt ingen Scener, der gjorde ham latterlig! Ingen Overilelse!

Med lange Skridt listede han videre opefter som en Abe, der gaar tilvejs i et Træ. Udenfor Vennens Dør stod han et Øjeblik og lyttede, idet han lagde Øret ned til Brevspalten. Han kunde tydeligt høre dem tale derinde, naar ikke Vognlarmen udefra overdøvede dem.

„Nu rolig, John!“ formanede han sig selv og trykkede paa Klokkeknappen.

Da der ikke straks blev lukket op, beholdt han Fingren paa Knappen og gav sig samtidig til at dundre paa Døren.

„Luk op!“ raabte han. „Det er mig! ... Jeg veed, du er derinde, Vilhelmine! I lukker øjeblikkelig op, eller jeg henter Politiet!“

Da stadig ingen aabnede, sparkede han i Desperation til Døren og rykkede i Laasen, mens han blev ved at skrike, at han vilde hente Politiet.

Spektaklet kaldte Husets Beboere til. Ud af en halv-aaben Dør lige overfor kiggede et Par forskræmte Barneansigter frem, og snart stod Trappeafsatsen nedenunder fuld af stirrende Folk. Men Jægermesteren var nu ganske gaaet fra Vid og Sans og saae ingenting. Han løb mod Døren med knyttede Hænder, sparkede og slog og raabte vilde Trusler ind gennem Brevspalten.

„Du kan vente dig, lille Frandsen! Jeg skyder dig ned